

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Copiii Căpitanului Grant
- vol. 1 -

Daffi's Books
2024

PARTEA ÎNTÂI – CĂLĂTORIE ÎN AMERICA DE SUD	5
Capitolul I. Balance-fish	5
Capitolul II. Cele trei documente	10
Capitolul III. Malcolm Castle	17
Capitolul IV. O propunere a lady-ei Glenarvan	23
Capitolul V. Plecarea vasului Duncan	28
Capitolul VI. Pasagerul cabinei nr. 6	34
Capitolul VII. De unde vine și unde se duce Jacques Paganel	40
Capitolul VIII. Un om de ispravă mai mult pe bordul Duncanului	45
Capitolul IX. Strâmtoarea lui Magellan	51
Capitolul X. Paralela 37	59
Capitolul XI. Prin Chile	67
Capitolul XII. La patru mii de metri înălțime	73
Capitolul XIII. Coborârea Cordilierilor	80
Capitolul XIV. Împușcătura providențială	88
Capitolul XV. Spaniola lui Jacques Paganel	94
Capitolul XVI. Rio Colorado	100
Capitolul XVII. În pampas	108
Capitolul XVIII. În căutarea unei surse de apă	116
Capitolul XIX. Lupii roșii	124
Capitolul XX. Câmpiile argentinienne	133
Capitolul XXI. Fortul Independenței	140
Capitolul XXII. Inundația	147
Capitolul XXIII. Viață de pasăre	154
Capitolul XXIV. Călătorii continuă să ducă viața păsărilor ...	161
Capitolul XXV. Între foc și apă	169
Capitolul XXVI. Atlanticul	175
PARTEA a II-a. CĂLĂTORIE ÎN AUSTRALIA	181
Capitolul I. Întoarcerea la bord.	181
Capitolul II. Tristan d'Acunha	190
Capitolul III. Insula Amsterdam	197
Capitolul IV. Rămășagurile dintre Jacques Paganel și ma- iorul Mac Nabbs	204
Capitolul V. Învolverburările Oceanului Indian	215

Capitolul VI. Capul Bernoulli	We know	224
Capitolul VII. Ayrton	books	232
Capitolul VIII. Plecarea		241
Capitolul IX. Provincia Victoria		247

PARTEA ÎNTÂI – CĂLĂTORIE ÎN AMERICA DE SUD

Capitolul I. Balance-fish

La 26 iulie 1864, sub o adiere puternică de vânt dinspre nord-est, un iaht mareț evolua cu toată iuțeala pe valurile canalului de nord. Pavilionul Angliei flutura în vârful catargului de dinapoi; la extremitatea marelui catarg un pavilion albastru purta inițialele E. G., brodate în aur, având deasupra o coroană ducală. Iahtul se numea Duncan și aparținea lordului Glenarvan, unul din cei șaisprezece pari scoțieni care făceau parte din Camera Lorzilor și cel mai distins membru al „Royal-Thames-Yacht-Club”-ului, foarte cunoscut în Regatul Unit.

Lordul Edward Glenarvan se găsea pe bord cu tânăra-i soție, lady Helena, și cu unul din verii lui, maiorul Mac Nabbs. Duncanul, nou construit, făcuse exerciții la câteva mile de golful Clyde, și încerca să se reîntoarcă la Glasgow; insula Arran se zărea de acum la orizont, când matelotul de pe catarg semnală un pește enorm care se zbătea în urma iahtului. Căpitanul John Mangles porunci ca lord Edward să fie prevenit de acest fapt. Lordul urcă pe punte cu maiorul Mac Nabbs și întrebă pe căpitan ce crede asupra vietății.

– Cred că-i un rechin din cei mari, răspunse John Mangles.

– Un rechin prin locurile acestea? exclamă Glenarvan.

– Fără îndoială; el aparține unei specii de rechini care se întâlnesc în toate mările și sub toate latitudinile. E așa-numitul „Balance-Fish”¹. Dacă înălțimea voastră consimte și dacă lady-ei

1. Balance-fish este astfel numit de marinarii englezi, deoarece capul său are forma unei balanțe sau, mai exact, a unui ciocan mare. Din această cauză, în Franța, este cunoscut sub numele de rechin-ciocan.

Glenarvan iar fi pe plac să asiste la o vânătoare ciudată, vom ști îndată ce avem de făcut.

— Să pescuim atunci, zise lord Glenarvan.

Apoi trimise un marinar să prevină și pe lady Helena, care veni pe punte, într-adevăr ispitită nespus.

Marea era frumoasă; se puteau urmări pe suprafața ei cu ușurință repezile evoluări ale rechinului, care se cufunda sau se ridica la suprafață cu o surprinzătoare putere. John Mangles dădu ordine. Mateloții aruncară peste bord o parâmbă puternică, prevăzută cu un cârlig la care era pusă ca momeală o bucată enormă de slănină. Cu toate că rechinul era încă la o distanță de cincizeci de coți, simți momeala oferită lăcomiei lui. Se apropie repede de iaht. I se vedeau aripile cenușii la capete, negre la bază, bătând valurile cu violență, pe când coada și-o menținea într-o poziție dreaptă. Pe măsură ce înainta, ochii lui mari, bulbucați, apăreau umflați de poftă, iar fălcile, larg deschise, descopereau patru șiruri de dinți. Capul îi era larg și așezat ca un ciocan uriaș în vârful unui mâner.

John Mangles nu se înșelase; acesta era cel mai lacom specimen al familiei rechinilor. Păsagerii și marinarii de pe Duncan urmăreau cu încordată atenție mișcările rechinului. Animalul fu de îndată în dreptul cârligului; se întoarse pe spate pentru a-l apuca mai bine și enorma bucată de slănină dispăru în vastul lui gâtlej. Îndată ce se „prinse”, mateloții îl traseră. Rechinul se zbătu cu putere văzându-se smuls din elementu-i natural, apa. Dar se ținu seamă de violența lui; o frânghie prevăzută cu un laț îl apucă de coadă și-i paraliza mișcările. După câteva clipe era zvârlit pe punte. Îndată, unul din marinari se apropie de dânsul, cu băgare de seamă, și cu o puternică lovitură de topor tăie coada uriașă a animalului.

Pescuirea era terminată; nu se mai puteau teme de nimic din partea monstrului; răzbunarea marinarilor era satisfăcută, dar curiozitatea lor, nu. Într-adevăr, pe bordul oricărei corăbii este obiceiul de a se cerceta cu atenție stomacul rechinilor.

Lady Glenarvan nu voi să asiste la această „explorare”, și se întoarse la locul său. Rechinul găfâia încă; era lung de peste trei metri și cântărea peste șase sute de livre. Dimensiunea și greutatea nu aveau nimic extraordinar; dar dacă „balance-fish” nu este clasat printre uriașii speciei, el se numără printre cei mai de temut. Fu spintecat grabnic cu lovituri de topor. Cârligul

pătrunsesse până în stomacul absolut gol; evident animalul postise multă vreme, și marinarii înșelați în speranțele lor începeau să-i arunce rămășițele în mare, când conducătorul echipajului observă un obiect grosolan, încurcat puternic în măruntaiele peștelui.

— Ei, ce-i asta? exclamă el.

— O piatră pe care animalul va fi înghițit-o, răspuse unul dintre marinari...

— Da, reluă un altul, e o ghiulea cu sârmă.

— Tăceți, replică Tom Austin, secundul iahtului, nu vedeți că animalul era un bețivan patentat și că a băut nu numai vinul dar și sticla?

— Ce, întrebă lordul Glenarvan, rechinul are în stomac o sticlă?

— O sticlă veritabilă, răspuse șeful de echipaj.

— În cazul acesta, Tom, reluă lord Edward, scoateți-o cu băgare de seamă; sticlele găsite în mare închid adesea documente de preț.

— Crezi? întrebă Mac Nabbs.

— Cred că de multe ori poate fi cu puțință.

— Nu te contrazic, răspuse maiorul. Poate că și acum o fi aici vreo taină.

— O vom afla îndată, zise Glenarvan. Ei bine, Tom?

— Iată, răspuse secundul, arătând sticla pe care o scosese nu fără greutate, din stomacul rechinului.

— Bun, zise Glenarvan. Spălați-o și aduceți-mi-o pe dunetă.

Sticla fu depusă pe masa din careu, împrejurul căreia se așezară lordul Glenarvan, maiorul Mac Nabbs, căpitanul John Mangles și lady Helena. Se știe că femeia este curioasă întotdeauna.

Pe mare orice întâmplare constituie un eveniment. Fu un moment tăcere. Era oare aici taina unui dezastru, sau o simplă scrisoare încredințată bunului plac al valurilor de vreun marinăr fără lucru?

Înainte de a fi cercetată în interior, sticla fu examinată pe dinafară. Ea avea o îmbucătură subțire și lungă, al cărei gât puternic purta încă un capăt de sârmă de fier atinsă de rugină; pereții săi erau foarte groși și în stare să suporte o presiune de mai multe atmosfere. Cu aceste sticle, podgorenii din Ai sau din Epernay rup picioarele scaunelor, fără să se spargă. Sticla putuse deci să suporte fără nici o stricăciune primejdia unei lungi pribegiri.

— O sticlă a casei Clicquot, zise simplu maiorul.

Și cum era cunoscător în această materie, afirmația lui fu primită fără tăgadă.

— Dragul meu maior, răspuse lady Helena, puțin ne pasă ce fel de sticlă e dacă nu știm de unde vine.

— Vom ști, dragă Helena, zise lord Edward, și putem afirma de pe-acum că vine de departe. Privește stratul pietrificat care o acoperă: substanțele sunt mineralizate, pentru a zice astfel, sub acțiunea mării. Această rămășiță a plutit multă vreme în ocean, înainte de a fi intrat în pânțelele rechinului.

— Dar de unde vine? întrebă lady Glenarvan.

— Așteaptă, așteaptă; trebuie să fii răbdătoare când ai o sticlă ca asta în fața ta.

Glenarvan începu să scormonească stratul care apăra gâtul sticlei; îndată ieși la iveală dopul care era foarte stricat de apă.

— Circumstanță supărătoare, zise lordul Edward, căci dacă se găsește vreo hârtie înăuntru va fi fost vătămată.

— Tot ce se poate, replică maiorul.

— Voi adăuga, reluă Glenarvan, că sticla, rău astupată, avea să se scufunde, și e o fericire că rechinul a înghițit-o pentru ca să ne-o aducă aici pe bord.

— Fără îndoială, răspuse John Mangles, și totuși ar fi fost mai bine s-o fi pescuit-o în mijlocul mării pe o latitudine și o longitudine bine determinate. Studiind curenții atmosferici și marini, se poate recunoaște drumul străbătut; dar cu acești rechini care merg contra vântului și mării, nu mai știi ce să faci.

— Vom vedea, răspuse lord Edward.

Scoase dopul cu multă grijă. Un miros puternic de sare se răspândi.

— Ei bine? întrebă lady Helena cu o nerăbdare specific femeiască.

— Da, zise Glenarvan, nu m-am înșelat! Sunt niște hârtii!

— Documente, documente! strigă lady Helena.

— Numai că, răspuse Glenarvan, par să fie roase de umezeală, și e imposibil să le scoți, căci sunt lipite de pereții sticlei.

— S-o spargem, răspuse maiorul.

— Aș vrea s-o păstrez neatinsă, replică Glenarvan.

— Și eu la fel, răspuse maiorul.

— Fără îndoială, zise lady Helena, dar conținutul este mai prețios decât sticla, și e mai bine s-o sacrificăm.

— Înălțimea voastră să desprindă numai gâtul, zise John Mangles. În felul acesta s-ar putea scoate documentul fără a se sparge sticla.

Era greu să se procedeze în alt fel. Trebui să se întrebuințeze ciocanul, căci învelitoarea de piatră era extrem de tare. Sfărâmăturile căzură pe masă și mai multe bucăți de hârtie ieșiră la iveală, lipite una de alta. Glenarvan le scoase cu grijă, le separă și le întinse pe masă. Lady Helena, maiorul și căpitanul se îngămădiră în jurul lui.

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Copiii Căpitanului Grant
- vol. 2 -

Daffi's Books
2024

PARTEA a II-a. CĂLĂTORIE ÎN AUSTRALIA (continuare) ...	5
Capitolul X. Râul Wimmera	5
Capitolul XI. Burke și Stuart	13
Capitolul XII. Trenul de la Melbourne la Sandhurst	21
Capitolul XIII. Un premiu de geografie	29
Capitolul XIV. Minele muntelui Alexandru	38
Capitolul XV. Australian and New Zealand Gazette	47
Capitolul XVI. Maiorul susține că sunt maimuțe	53
Capitolul XVII. Crescătorii de vite milionari	62
Capitolul XVIII. Alpii australieni	70
Capitolul XIX. O lovitură de teatru	76
Capitolul XX. Aland-Zealand	84
Capitolul XXI. Patru zile	92
Capitolul XXII. Eden	98
PARTEA a III-a. OCEANUL PACIFIC	105
Capitolul I. Macquarie	105
Capitolul II. Trecutul țării spre care se îndreptau călătorii	112
Capitolul III. Masacrele din Noua Zeelandă	119
Capitolul IV. Stâncile submarine	126
Capitolul V. Marinarii improvizați	133
Capitolul VI. În care canibalismul e tratat teoretic	141
Capitolul VII. Călătorii acostează, în sfârșit, în acea țară de care trebuiau să fugă	147
Capitolul VIII. Țara în care se aflau călătorii	153
Capitolul IX. Treizeci de mile spre nord	162
Capitolul X. Fluviul național	169
Capitolul XI. Lacul Taupo	178
Capitolul XII. Funeraliile unui șef maor	187
Capitolul XIII. Ultimele ore	194
Capitolul XIV. Muntele tabu	202
Capitolul XV. Marile mijloace ale lui Paganel	212
Capitolul XVI. Între două focuri	219
Capitolul XVII. Pentru ce plutea vasul Duncan pe coasta răsăriteană a Noii Zeelande	227
Capitolul XVIII. Ayrton sau Ben Joyce?	233

Capitolul XIX. O învoială	238
Capitolul XX. Un strigăt în noapte	246
Capitolul XXI. Insula Tabor	253
Capitolul XXII. Ultima poznă a lui Jacques Paganel	261

PARTEA a II-a. CĂLĂTORIE ÎN AUSTRALIA (continuare)

Capitolul X. Râul Wimerra

A doua zi, la 24 decembrie, plecarea avu loc din zori. Căldura era de-acum puternică, dar suportabilă, drumul aproape neîntrerupt și prielnic mersului cailor. Convoiul intră într-un crâng. Seara, după o zi bună de mers, poposiră pe malurile Lacului Alb, cu apă sălcie și nepotabilă...

Acolo, Jacques Paganel trebui să recunoască și că acest lac nu era alb tot așa cum Marea Neagră nu-i neagră, după cum Marea Roșie nu-i roșie, după cum Fluviul Galben nu-i galben și după cum Munții Albaștri nu-s Albaștri. Totuși, el discută mult, din amor propriu de geograf, dar argumentele sale nu biruită.

Mr. Olbinett prepară cina cu punctualitatea obișnuită; apoi, călătorii, unii în căruța, alții sub cort, adormiră îndată, cu toate urletele lamentabile ale „dingoes”, șacalii Australiei.

O câmpie admirabilă, împestrită în întregime de crizante-me, se întindea dincolo de Lacul Alb. A doua zi, Glenarvan și tovarășii săi, la sculare, ar fi voit bucuroși să aplaude mărețul decor oferit privirilor lor. Plecară. Până la orizont, totul era livadă și flori în primăvărateca îmbujorare. Reflexe albăstriei ale inului cu frunze mărunte se însoțeau cu roșul stacojiu al unui acanthus specific acestui ținut. Numeroase varietăți de „emerophilis” înve-seleau verdeța și terenurile îmbibate de sare dispăreau sub spanaculporcesc, lobode și sfecle, ici verzi-albăstriei, colo roșiatice, care fac parte din invadatoarea familie a salsolaceelor. Sunt plan-te folositoare industriei, căci ele dau o sodă excelentă prin arderea și spălarea cenușii lor. Paganel, care devenea botanist în mijlocul florilor, numea aceste plante diferite și, cu mania sa de a cifra tot-ul, spuse că se numărau până acum patru sute de specii de plan-te repartizate în o sută douăzeci de familii, în flora australiană.

Mai târziu, după vreo zece mile, repede trecute, căruța mer-se printre crânguri înalte de salcâmi albi și de mimoze, a căror

inflorescență e așa de variabilă. Regnul vegetal, în acest ținut al „spring-plains”¹, nu se arată ingrât către astrul zilei și dă înapoi în parfumuri și în culori ceea ce soarele îi dădea în raze.

Cât despre regnul animal, el era mai avar cu speciile sale. Câțiva cașori² săreau în câmpie, fără a fi cu putință de a te apropia de ei. Totuși, maiorul a fost destul de îndemânativ când a lovit în coaste un animal foarte rar, pe cale de dispariție. Era un „jabiru”, cocorul uriaș al coloniilor engleze. Această zburătoare era foarte înaltă iar ciocul ei larg, conic, foarte ascuțit la capăt, măsura patruzeci și opt de centimetri lungime. Reflexele violete și purpurii ale capului său contrastau vioi cu verdele lustruit al gâtului, cu strălucitoarea albeață a gâtulejului și cu roșul viu al lungilor sale picioare. Natura părea că întrebuițase pentru el toată paleta culorilor.

Admirară mult pasărea și maiorul ar fi avut onorurile zilei, dacă tânărul Robert n-ar fi întâlnit și omorât, câteva mile mai departe, un animal ciudat, jumătate arici, jumătate furnicar, o ființă asemenea speciilor din era primară. O limbă lungă și cleioasă spânzura în afara gurii sale fără dinți, cu care pescuia furnicile care alcătuiesc principala sa hrană.

— E un echidneu, zise Paganel dând monotremei³ adevăratul nume. Ați văzut vreodată un asemenea animal?

— E oribil, răspunse Glenarvan.

— Oribil, dar curios, reluă Paganel; mai mult, caracteristic Australiei și l-ați căuta în zadar în orice parte a lumii.

Firesc, Paganel voia să ia hidosul arici și să-l pună în compartimentul bagajelor. Dar Mr. Olbinett se împotrivi indignat, încât savantul renunță să păstreze modelul monotrem.

În acea zi, călătorii trecură cu treizeci de minute meridianul 141°. Până aici, puțini coloniști, puțini squatterii se oferiseră vederii lor. Țara părea pustie. De băștinași nu era nici un semn, căci triburile sălbatice rătăcesc mai la nord, prin imensele pustietăți udate de afluenții lui Darling și Murray.

Dar un spectacol curios interesă ceata lui Glenarvan, căreia îi fu dat să vadă una din acele turme imense pe care speculanți

1. Câmpii udate de numeroase izvoare subterane.

2. O specie de struț australian.

3. Clasă de animale între mamifere și păsări, ca ornitorincul (n.t.).

îndrăzneți le aduc din munții de est până la provinciile Victoriei și ale Australiei Meridionale.

Către ora șase seara, John Mangles semnală la trei mile înaintea o coloană enormă de praf care se desfășura în zare. De unde venea acest fenomen? Explicația nu era tocmai ușoară. Paganel înclina pentru un meteor oarecare, căruia via sa imaginație îi și căuta o cauză naturală. Dar Ayrton îl opri în câmpul presupunerilor în care se aventură, afirmând că norul de praf provenea de pe urma unei turme în mers.

Caporalul nu se înșela. Norul se-apropia. Răsună un concert de behăituri, nechezaturi și răgete. Vocea omenească sub formă de strigăte, de șuierături și de vociferări se amesteca în această simfonie pastorală.

Un om se desprinsese din norul zgomotos. Era conducătorul șef al armatei cu patru picioare. Glenarvan se duse înaintea lui și relațiile se stabiliră fără multe ceremonii. Conducătorul sau, pentru a-i da adevăratul titlu, „stockkeeper-ul”, era proprietarul unei părți a turmei. El se numea Sam Machell și venea, într-adevăr, din provinciile de răsărit îndreptându-se spre golful Portland.

Turma sa cuprindea 12.075 de capete, adică 1000 de boi, 11.000 de oi și 75 de cai. Toate aceste vietăți, cumpărate slabe în câmpiile Munților Albaștri, erau duse spre îngrășare în mijlocul pășunilor Australiei Meridionale, unde sunt vândute din nou cu un mare câștig. Astfel, Sam Machell, câștigând două lire de bou și o jumătate liră de oaie, realiza un câștig de o sută cincizeci de mii de franci. Era o afacere bună. Dar ce răbdare, ce energie pentru a conduce la destinație îndărătnica turmă și ce greutate erau de înfruntat! Câștigul pe care această meserie îl aduce e obținut cu trudă.

Sam Machell își povestea viața în puține cuvinte, în timp ce turma își continua mersul printre dumbrăvioarele de mimoze. Lady Helena, Mary Grant și călăreții descălecară și, așezați la umbra unui salcâm mare, ascultau povestirea stockkeeper-ului. Sam Machell plecase de șapte luni. Făcea în medie zece mile pe zi. Lunga călătorie avea să dureze încă trei luni. Avea cu el, pentru a-l ajuta în această muncă, douăzeci de câini și treizeci de oameni, dintre care cinci negri foarte îndemânatici în găsirea animalelor rătăcite. Șase căruțe urmau armata.

Conducătorii înarmați cu stock-whips, bice ale căror mâner-e au optsprezece degete iar cureaua nouă picioare de lungime,

umblau printre rânduri, restabilind ici și colo ordinea adesea tulburată, pe când cavaleria ușoară a câinilor alerga pe flancuri.

Călătorii admirară disciplina turmei. Diversele rase mergeau deosebit, căci boii și oile sălbatice se înțelegeau rău; cei dintâi nu consimt niciodată să pască unde au păscut cele din urmă. De aici, nevoia de a așeza boii în frunte și aceștia, împărțiți în două batalioane, mergeau înainte. Urmau cinci regimente de oi comandate de douăzeci de conducători. Pâlcul cailor mergea în ariergardă.

Sam Machell atrase atenția drumeților că aceia care conduceau turma nu erau nici câinii, nici oamenii, ci chiar boii. Ei înaintau în primul rând, cu o gravitate perfectă, luând drumul bun din instinct, foarte convinși de dreptul de a fi tratați cu considerație. Turma îi asculta fără tăgăduială. Dacă le plăcea să se oprească trebuiau să cedeze toți; în zadar încercau oamenii să-i pună din nou la drum, după vreun popas, dacă nu dădeau singuri semnalul plecării.

Câteva amănunte adăugate de stockeeper completară istoricul acestei expediții, demnă de a fi scrisă, dacă nu comandată, de însuși Xenofon. Atât timp cât convoiul mergea pe câmpie, era bine. Puțină încurcătură, puțină oboseală. Animalele pășteau pe drum, își potoleau setea în râușoarele pășunilor, dormeau noaptea, călătoreau ziua, se adunau cu blândețe la lătratul câinilor. Dar în marile păduri ale continentului, printre crengile de eucalipti și de mimoze, dificultățile creșteau. Pâlcurile se amestecau sau se depărtau și trebuia timp pentru a le reuni. Dacă din nenorocire un bou frunțaș se rătăcea, trebuia să-l găsească repede și cu orice preț, sub amenințarea unei debandade generale, și negrii întrebuițau adesea mai multe zile pentru aceste grele căutări. Dacă ploua, animalele leneșe refuzau să meargă mai departe, iar în furtunile violente o panică dezordonată puneă stăpânire pe animalele înnebunite de groază.

Totuși, cu forța energiei și a activității, stockeeper-ul trecea peste aceste dificultăți fără încetare reînnoite. Mergea; mai multe mile se adăugau la cele străbătute; câmpiile, pădurile, munții rămâneau în urmă. Dar acolo unde trebuia să se adauge la atâtea calități calitatea superioară care se numește răbdarea, o răbdare pe care nu trebuia s-o doboare nici ore, ci zile și chiar săptămâni, era la trecerea râurilor. Acolo, stockeeper-ul se vedea reținut de un curs de apă, curs care nu era de netrecut, dar pe care animalele nu voiau să-l treacă. Aceasta venea numai din încăpățânarea

turmei. Boii, după ce sorbeau apa, se întorceau. Oile fugeau mai curând în toate direcțiile, decât să înfrunte elementul lichid. Așteptau noaptea pentru a târî turma în râu, dar nu reușeau. Aruncau în el berbecii cu forța, oile nu se hotărau să-i urmeze. Încercau să ia turma prin sete lipsind-o de apă timp de mai multe zile; turma răbda și nu se aventura mai departe. Transportau mieii pe celălalt țărm, cu speranța că mamele lor vor veni la țipetele lor: mieii behăiau, mamele lor nu se mișcau de pe țărmul opus. Aceasta dura uneori o lună întreagă și stockkeeper-ul nu știa cum să mai procedeze cu armata sa behăind, nechezând, răgind. Apoi, într-o zi, într-o dată, din capriciu, nu se știe nici de ce nici cum, un detașament trecea râul și atunci era altă greutate; de a împiedica turma să nu se arunce în apă în dezordine. Panica intra în rânduri și multe animale se înecau în curent.

Acestea erau amănuntele date de Sam Machell. În timpul povestirii, o mare parte din turmă defilase în bună ordine. Era timpul de a se duce în fruntea armatei sale și de a căuta cele mai bune pășuni. Se despărți deci de lord Glenarvan și încălecă un excelent cal indigen, pe care unul din oamenii săi îl ținea de căpăstru. Câteva clipe mai târziu, dispărea în vârtejul de praf.

Căruța luă, în sens invers, mersul un moment întrerupt și nu se opri decât seara la picioarele muntelui Talbot.

Paganel atrase atenția atunci, că erau la 25 decembrie, în prima zi de Crăciun, zi atât de sărbătorită în familiile engleze. Dar nici bucătarul nu uitase și o cină bogată servită sub cort îi atrase sincerele complimente ale mesenilor. Trebuie spus că Mr. Olbinett se întrecuse cu adevărat. Rezerva sa dăduse o parte de mâncăruri europene care se întâlnesc rar în deșerturile Australiei. O slănină de ren, bucăți de carne de bou sărate, somon afumat, o plăcintă de orz și ovăz, ceai la discreție, whisky din belșug, câteva sticle de porto au compus uimitoarea cină. S-ar fi crezut în marea sufragerie din Malcolm Castle, în mijlocul Scoției.

Desigur, nimic nu lipsea ospățului de la supa de ienupăr până la minced-pies la desert. Totuși, Paganel crezu că trebuie să adauge fructele unui portocal sălbatic care creștea la picioarele colinelor. Acesta era „mocaly” al indigenilor; portocalele erau fade, iar sâmburii săi sfărâmați aprindeau gura ca ardeiul de Cayenne. Geograful se încăpățână să le mănânce așa de conștiincios, încât își arse gura și nu putu răspunde întrebărilor maiorului care îl copleși asupra particularităților australiene.